

for at fastsætte nærmere regler om dækning af omkostningerne ved nævnets virksomhed.

Baggrunden for oprettelsen af Tvangslicensnævnet var, at borgerne skulle have mulighed for at få en endelig administrativ afgørelse fra en uvildig instans i tilfælde, hvor der ikke kunne opnås enighed mellem parterne om størrelsen af det vederlag, der skulle betales for brugen af et værk i henhold til tvangslicensbestemmelser. De indbragte sager drejede sig i de første år navnlig om fastsættelsen af vederlag til udøvende kunstnere og fonogramproducenter for brugen af fonogrammer i radio og fjernsyn, den såkaldte Gramex-ordning i lovens § 68, og om brugen af fotografier og værker i undervisningsantologier og alment oplysende fremstillinger. I de senere år har en stor del af de sager, der er blevet forelagt for nævnet, ændret karakter i form af større kompleksitet og en udvidet kreds af berørte parter. Både blandt rettighedshavere og brugere er der en høj grad af organisering, hvilket indebærer, at størstedelen af de sager, der nu forelægges for nævnet, har et professionelt og erhvervsmæssigt præg. Dette gælder ikke mindst for sager på kabelspredningsområdet, som har udgjort en stadig stigende del af nævnets virksomhed.

Forslaget til § 47, stk. 1, 3. pkt., indebærer, at kulturministeren får en bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om dækning af omkostningerne ved nævnets virksomhed.

I Norge findes en ordning, hvorefter omkostningerne i forbindelse med behandlingen ved det tilsvarende norske nævn i almindelighed skal dækkes af parterne.

Under høringen har Advokatrådet, Boligselskabernes Landsforening, Forenede Danske Antenneanlæg, Advokatfirmaet Reumert & Partnere og Samrådet for Ophavsret udtalt sig imod forslaget. Det anføres, at nævnets omkostninger fortsat bør udredes af det offentlige, ligesom det er tilfældet med en lang række andre offentlige nævn. Det anføres videre, at det vil kunne blive uforholdsmæssigt omkostningskrævende specielt for mindre organisationer at skulle dække nævnets omkostninger, hvilket vil kunne indebære en risiko for, at nogle vil foretrække at anlægge retssag. Det påpeges endelig, at forslaget er for vidtrækkende, idet niveauet for omkostningerne ikke samtidig angives.

Kulturministeriet har forståelse for de under høringen fremkomne synspunkter, men ministeriet finder fortsat, at der bør gives kulturministeren bemyndigelse til at fastsætte regler af den nævnte karakter. Det forudsættes, at udnyttelsen af bemyndigelsen sker efter forhandlinger med de berørte parter.

Til nr. 7

Efter lovens § 48, stk. 1, kan Ophavsretslicensnævnet på begæring meddele tilladelse til samt fastsætte de nærmere vilkår for samtidig og uændret kabelviderespredning af radio- eller fjernsynsudsendelser i tilfælde, hvor radio- eller fjernsynsforetagender uden rimelig grund nægter at give tilladelse hertil eller tilbyder en sådan videreudsendelse på urimelige vilkår. Bestemmelsen blev ændret i 1994, således at nævnet blev gjort kompetent til at træffe afgørelse med hensyn til alle kabelspredningsrettigheder, som en radiofoni måtte have, og i forhold til alle typer af programmer, herunder kodede udsendelser. Lovændringen i 1994 var nødvendiggjort af art. 12, stk. 2, i satellit- og kabeldirektivet.

Formålet med forslaget er, som anført i de almindelige bemærkninger, at sikre en fortsat mulighed for en administrativt bindende afgørelse i alle tilfælde af uenighed mellem rettighedshaverne, herunder radiofonier, og brugerne, når kabelviderespredning nægtes uden rimelig grund eller tilbydes på urimelige vilkår.

På denne baggrund foreslås Ophavsretslicensnævnets kompetence udvidet til også at omfatte aftaler, som omfattes af den foreslåede nye aftalelicensbestemmelse i § 35. For så vidt angår kodede udsendelser kan nævnet alene tage stilling til selve viderespredningen af de kodede programmer. Spørgsmålet om prisen på selve dekodningsudstyret, dekoderleje og omkostninger ved andre rent tekniske forhold i forbindelse med videreudsendelsesvirksomheden falder uden for nævnets kompetence.

Efter forslaget til § 48, stk. 1, skal nævnet anlægge en rimelighedsvurdering ved afgørelsen af, om der foreligger et misbrug af eneretten i tilfælde, hvor en godkendt organisation eller radiofoni uden rimelig grund nægter at give samtykke til kabelviderespredning eller stiller urimelige betingelser herfor. Rimelighedsbedømmelsen bør foretages ud fra en samlet vurdering af den konkrete sags omstændigheder, idet der ved afgørelsen blandt andet bør lægges vægt på almene samfundsmæssige hensyn til udbredelsen af radio- og fjernsynsudsendelser og konkurrence-retlige hensyn, herunder princippet om ikke-diskriminering.

For så vidt angår kodede udsendelser er det ministeriets opfattelse, at en generel nægtelse af samtykke til videreudsendelse over kabelanlæg i almindelighed ikke vil kunne anses som rimelig, hvis afkodningsudstyr er stillet til rådighed for almenheden af radio- eller fjernsynsforetagendet eller med dettes samtykke, uanset hvor dette måtte være sket. Satellit- og kabeldirektivet bygger på den forudsætning, at der inden for EU skal være den videst mulige ad-